

Stands, at det kan vække de forligsvendige Venstremænd op af den hypnotiske, forvildede, for ikke at sige fortumlede Tilstand, hvori de befinde sig og længe have befundet sig. Men naar Forliget er sluttet og gennemført uden nogen fornyet Appel til Vælgerne, vil der rejse sig en ny og forøget Modstand, et næste Afsnit af Kampen mod Militæruhyret, i vort Land, ude i Befolkningen, blandt Vælgerne og her i Salen. Det ærede Medlem, der i Dag i sin Tale betegnede sig selv som det uskyldige Barn, af hvis Mund Sandhedens Røst skulde høres (Wulff), forkyndte selv paa Højres Vegne en saadan Kamp fra nu af og indtil den 31. Marts 1922. Det skulde, sagde han, blive en fortættet Agitation fra deres Side. Jeg synes ellers, den har været ret tæt i de senere Aar. Men jeg mener, at den Kamp, som kommer, vil tage sit Udgangspunkt fra disse Dages, i mine Øjne kummerlige og lidet aabne og reelle Forligspolitik. Derfor skal Protesten ogsaa lyde nu, og derfor har jeg taget Ordet paa egne og Flertallet af mine Vælgeres Vegne, idet jeg føler det som min Pligt at handle saadan.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i det brogede System af Lovforslag og Ændringsforslag, som foreligge. Jeg har under første Behandling af Sagen begrundet mit Syn paa hele dette vigtige Spørgsmaal. Der kan være en hel Del Enkeltheder, som jeg i og for sig ikke har noget imod, men hele Systemet peger efter min Overbevisning i fuldstændig forkert Retning og kan heller aldrig blive til Velsignelse for vort Fædreland.

Jeg vil gerne knytte en Bemærkning til noget af, hvad det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) udtalte. Det ærede Medlem gjorde den i mine Øjne ganske rigtige Bemærkning, at naar vi skulle løse Forsvarssagen, maa man ikke begynde med at slaa den Sum fast, som man kan anvende dertil, men man skal se paa, hvad der fordres, for at dette Spørgsmaal kan blive forsvarlig løst, og saa først komme til, hvad det kan koste. Jeg mener, at man da absolut maa komme til det Resultat, at Opgaven, naar den stilles saaledes, som det nævnte ærede Medlem stiller den, er umulig for os at løse. Jeg kan for Resten ikke forstaa, at man ikke fra den Side, hvor man virkelig tror, vi kunne indrette os paa at føre Krig, paa for Alvor at tage en Forsvarskamp op mod en Stormagt, og hvor man stadig hævder, at København er Forsvarets Basis, stiller Forslag om, at en-

hver vaabenfør Mand, som lever og bor i København, skal være i Stand til at tage Del i et Forsvar og besætte Fæstningsværkerne. Jeg mener, som sagt, at hvis man stiller Opgaven saaledes og gaar alvorlig til Bunds i, hvad den kræver, maa man komme til det Resultat, at det er umuligt for det lille Danmark at opfylde de Krav, der da stilles til os, og jeg mener, at hele Forslaget, hele det System, vi nu skulle til at føre igennem, peger i fuldstændig forkert Retning. Selv om der derfor er Ting deri, jeg i og for sig godt kunde stemme for, maa jeg dog stemme mod hele den planlagte Ordning.

Det, som er Drivfjederen for mig og tvinger mig til at tale her, er en stærk og levende Følelse af, at der nu gøres danske Vælgere, ikke blot Venstrevælgere, men ogsaa Højrevælgere Uret, naar dette Forlig sluttet. Jeg har ikke alene denne Følelse, men ogsaa en Følelse i mit Hjerte af, at Danmark ikke kan stille sig i de krigsførende Magters Række, thi det vil ikke blive vort Land til Gavn og Lykke. Jeg vil gerne her sige, at den Følelse, hvormed jeg føler mig knyttet til mit Land og til mit Folk, den er saa stærk og saa levende som nogen andens. Jeg er altid villig til at respektere denne Følelse hos andre danske Mennesker, selv om det er mine Modstandere, men jeg ønsker, at man ogsaa skal respektere den hos mig. Og det er denne Følelse, der tvinger mig til at tage den Stilling overfor denne alvorlige Sag. Den Følelse, som jeg har overfor denne Sag, faar et smukt og sandt Udtryk i et lille Vers af en køn dansk Sang, der lyder saaledes:

Mig fryder din Ros, din Ære,
Mig knuger din Sorg, dit Savn,
Hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
Som falder paa Danmarks Navn.

Jeg vil selvfølgelig ikke indlade mig paa Enkeltheder her, men kun i Hovedtrækkene begrunde min Stilling til hele dette store Spørgsmaal, og jeg skal da kun nævne de to Ting, at jeg har en levende Følelse af, at der gøres danske Vælgere Uret, naar dette Forlig nu føres igennem og gøres til Lov, og at den Følelse, jeg har for mit Fædreland, siger mig saa levende, at hele den Ordning og hele den Udvikling, som der her banes Vej for, ikke vil blive Danmark og vort Folk til Velsignelse.

At Vælgernes Ret krænkes ved dette Forslag, og at det strider mod Valgdagens Resultater, har det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i Gaar fremdraget en hel Del betydelige og talende Eks-